

Isten vigye végre a jót, amit elkezdett bennetek

Beszéd, 2013. július 28.

Péter apostolnak az Apostolok Cselekedeteiben olvasható szavai szellemében mondom (Csel 3,6): **Aranyom, ezüstöm nincs, a kincsem Jézus Krisztus**, Őt igyekeztem közelebb hozni, megjeleníteni, az ő erejét, segítő szeretetét - a szentségekben Őt magát adni nektek. Őt, akiről a mai szentleckében írja Pál apostol a kolosszeiknek, hogy *a következményeivel ellenünk szóló adósságlevelet élete árán eltörölte, az útból eltávolította és a keresztre szegezte*. Ő érte jöttem ide Magyarországról öt éve és három hónapja, több és fontos otthoni országos és rendi munkát abbahagyva, barátoktól, munkatársaktól elbúcsúzva, mert előljárom ezt kérte tőlem.

Akkor hirtelen történt a döntés, mert hirtelen lett szükség itt, a torontói plébánián egy papra, betölteni egy megüresedett helyet, ahogyan az apostolok Mátyást apostollá tették a megüresedett helyre egy különös sorsvetés keretében Jézus mennybemenetele után. Bár soha nem voltam plébános korábban, mégis logikus volt a döntés, hiszen 1990-ben kanadai állampolgárként saját kérésemre tértem vissza Budapestre éppen Torontóból, hogy A Szív újság szerkesztését, kiadását abban az országban végezzem, ahová a havilap tartozik.

Loyolai Szent Ignác, akinek ünnepe három nap múlva lesz és akinek rendjébe tartozom, a készséges és jó szívű értelmi engedelmisséget a jezsuiták igen fontos tulajdonságának tartja. Hisszük, hogy a hívő engedelmisség jegyében Isten kezéből elfogadott feladathoz ugyanaz a hűséges Isten mindig meg is adja kegyelmeit, ha elég nyitottak vagyunk rá, azokat a kegyelmeit, amelyek elegendőek a vállalt munka megfelelő végzéséhez.

A mostani döntés, hogy térjek vissza Budapestre egy korábban ott részben elkezdett tevékenységet folytatni a következő fő szolgálatomként és köszönjek el itteni barátaimtól és munkatársaimtól, töletek, ez a döntés nem hirtelen történt és nem volt titok. Már 2008-ban, mikor jöttem, szó volt arról, hogy maximum 5-6 évet töltök Torontóban, s hogy ezen idő alatt igyekezzek úgy alakítani itt a plébániai munkát, hogy hosszabb távon egyetlen jezsuita is képes legyen ellátni a papi szolgálatot, mert a provincia többet nem, de Isten segítségével egy alkalmas jezsuitát szándékozik biztosítani hosszabb távon erre a feladatra. És másfél éve hivatalos látogatásán jelezte a magyar jezsuita provinciális, P. Forrai Tamás, akit ismernek, hogy a terv nem változott, készüljek, 2013 nyarán átveszi tőlem valaki ezt az összetett, nem könnyű, de áldott és szép szolgálatot.

Aranyom, ezüstöm nincs, a kincsem Jézus Krisztus, Őt igyekeztem közelebb hozni, megjeleníteni, az ő erejét, segítő szeretetét, a szentségekben Őt magát adni nektek az elmúlt évek alatt. Őt nyújtani, aki miatt, az egyetlen igaz miatt az Örökkévaló megkegyelmezett az egész világnak. A mai olvasmányban hallottuk, miként alkudozott Istennel Ábrahám. Vakmerően lealkudta Szodoma és Gomora elvetemült lakóinak megváltási árát tíz igazra. Nem mert továbbmenni. Azóta is tíz igaz izraelita felnőtt férfi imáját tartják szükségesnek testi leszármazottai, hogy hivatalosan könyörögjenek az egész népért a szombati imádságokon, a "hivatalos" imádságokon, a nyitott sírok mellett is... De Isten megmutatta, hogy már egyetlen igaz kedvéért is könyörül megszámlálhatatlan sokaságán a szegény, halálra méltó gazembereknek.

És hogy ha övéi közül akár csak kettő-három van együtt az ő nevében, már velük van ő is, az egyetlen igaz.

Aranyom, ezüstöm nincs, a kincsem Jézus Krisztus, Őt igyekeztem közelebb hozni hozzátok. Ember módjára, vagyis bukdácsolva, gyengeségek közepette tettem, amit tettem, hogyan is tettem volna másképpen. Jézusnak értem is meg kellett halnia, az én bűneim és gyengeségeim miatt is, így fogadom el tehát ezeket. Bármilyen fájdalmasak, a kereszttel mégis reménnyel teliek. Hiszem, hogy veletek együtt fogadom így ezeket, s hogy ti is hasonlóképpen tesztek saját és mások gyengeségeivel, bűneivel. Bukdácsolva, de Jézus által, Jézussal és Jézusért így jöttem vissza hozzátok 2008 májusában Torontóba.

És Sajgó Szabolcs módjára tettem, amit tettem, hogyan tettem volna másként, vagyis azokkal az Istentől kapott sajátos képességekkel, Istentől megengedett sajátos hiányokkal és az évtizedek alatt Isten kegyelmével és kemény munkával elsajátított tudásokkal, amikkel rendelkezem. Amint elődeim is hasonlóképpen látták el itteni feladatukat, mindenki a maga karizmáinak megfelelően. És Rigó Jenő atya hasonlóképpen fogja tenni: a Teremtőtől értetek kapott képességeivel, hiányaival, valamint kemény munkával elsajátított képességeivel és ismereteivel.

Istennek hála minden jóért, ami az elmúlt évek alatt történt. Ez van a mai nap középpontjában a számomra: a hálaadás. Hálaadás a mindnyájunkat teremtő és megtartó Istennek, minden jó egyetlen igazi forrásának, hálaadás neki az elmúlt időért, amit a torontói szolgálatban töltöttem, tölthettem. Ami jó ezen idő alatt történt, azért a köszönet tehát a mi jó Urunkat, Jézust illeti. És ami nem jó történt vagy nem elég jól, nagyon kérem, hogy azt véletlenül se írják az egyház vagy Isten számlájára, hanem csak annak a gyarló embernek a számlájára, aki én vagyok.

Jezsuita szokás, hogy amikor haldoklik valaki, bocsánatot kér mindenkitől, akivel együtt járta addig a földi útjait, hogy a próbatétel idejéből, ami a földi élet, minél kevesebb teherrel kezdje útjait odaát, az égi ösvényeken. Mondják, hogy minden távozás egy kis halál. Én akkor most másodszer halok meg itt, Kanadában...

Mindezeknek tudatában kérem most azok bocsánatát, akiknek valamiképpen megnehezítettem az életét, akiket megbántottam, akár tehetek róla, akár nem, és akikre gyengeségeim, fáradtságom, bármi okán nem volt elegendő figyelmem, időm, szeretetem. A sérülések sértik azokat, akik viselik, ha tehetek saját sérülésükről, ha nem, és sértik azokat is, akik valamiképpen okozták őket akár akarva, akár akaratlan. Vagyis a bocsánatkérés nemcsak annak további útját könnyíti, aki kéri a bocsánatot, hanem azét is, aki a bocsánatra isteni Megváltónk nevében őszintén kész.

Ha ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékoszt az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékoszt – tanítja nekünk a Mester a Máté szerinti, kimeríthetetlenül gazdag hegyi beszédjében (5,23-24). Kérem tehát mindazokat, akik valamiért neheztelnek vagy haragszanak, nyíljanak meg Isten irgalmas Lelkének befogadására, akik pedig okoztak bárkinek bármilyen módon sérülést, nyíljanak meg “az értünk bűnné lett” (2Kor

5,21), a bűneinket magára vett, helyettünk a kereszten bocsánatért könyörgő Jézus Lelke előtt. Mindannyian érintve vagyunk folyamatosan mindkét területen. Aki azt képzei, hogy ezek rá nem vonatkoznak, azt a biblia hazugnak nevezi. A jó hír, az evangélium meghallása gyümölcsözze bennünk a kiengesztelődés Lelkének befogadását. Így azután Jézusnak tetsző lélekkel, együtt kapcsolódhatunk be ebbe a szentmisébe, a nagy hálaadásba, az eucharisziába, az egyszeri, az egyetlen utolsó vacsora időtlen, örök jelenébe, ahol az Atyának nyújtott ajándékunk maga az Úr. Öltük magunkra őszintén az Istentől kapott ragyogó mennyegzős köntösöt, az egymás és önmagunk iránt gyakorolt irgalom szívbeli öltözetét. Adjuk át magunkat Istennek, hogy megoszthassa velünk saját öltözetét, hogy Ő maga öltöztessen isteni köntösébe.

Aranyom, ezüstöm nincs, a kincsem Jézus Krisztus. Amint mindannyiunk igazi kincse a keresztségben kapott új élet, az elveszítethetetlen isteni élet, amit ha valaki elvet magától, kivét magából – megteheti, hisz Isten a szabadságunk Istene, minden szabadság záloga -, akkor ez a megvetett élet őt átöleli, tartja, s a bűnös halálát nem akaró Isten sátrat ver az ilyen ember szívének ajtajában, el nem mozdul onnan, kopogtat, zörget s ha csak résnyire is nyílik az ajtó, már belép. Ezért kéri Jézus a mai evangéliumban: Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Kér erre minket Jézus, mert csak így leszünk önmagunk – hiszen ennek az Istennek vagyunk a képmásai, neki, aki ugyanezt teszi: kér, keres, zörget a szívünk ajtaján, és kitartóbban teszi, mint amilyen kitartó a mi véges, zárkózó erőnk. Van-e ennél elapadhatatlanabb forrású, igaz remény? Ezt az isteni erényt őrzi szívünk mélyén Krisztusunk nekünk adott Lelke.

Mindanyunk igazi kincse Jézus Krisztus, aki a mi mennyei Atyánknak is a legnagyobb kincse. Nagy belső vigasztalásom volt az elmúlt években napról napra látni azokat a testvéreimet, akik itt az egyházközségben ezt az el nem múló igazságot tudják, vállalják, örülnek neki, és igyekeznek továbbadni szűkebb családjukban, valamint az egyházközség nagyobb családjában, Jézus családjában, és a mindenkiért keresztre szállott Üdvözítő egyetemes leendő családjában. Külön kegyelemnek tartom, hogy együtt dolgozhattam ezekben az években veletek, a sok-sok önkéntes munkatárssal, akik szerető Urunk szolgálatára hívásomat elfogadtátok, és akik elfogadtatok engem a hitben munkatársatoknak.

Ki más tudhatná igazán, mint az isteni munkára gyenge lelkipásztor, hogy egyedül nem boldogulhat, hogy Jézus nem is akarja, hogy egyedül teljesítse hivatását, és hogy feladata sokkal inkább segíteni, megerősíteni Jézus világi apostolait a közös tanúságtételben az Életről, a világgal zihálva együttörvendező Istenről és megváltó erejéről, az érkezett isteni országról. Köszönöm az Örökkévalónak mindnyájatok hitvalló életét, minden segítséget, amit a lelkipásztori munkában adtatok. És köszönöm a bizalmat, hogy elfogadtátok az én krisztusi szolgálatomat, hogy szavaimban ráismertek az egyetlen Pásztor hangjára és követtétek.

Mikor Grecco püspök külsőleg beiktatott pásztori feladatomba 2008 szeptemberében, ez csak azt jelenítette meg számomra megrázó erővel, hogy a kinevezés napjától milyen felelősséget vállaltam és milyen kegyelmeket ad hozzá az Úr. Rigó Jenő atya augusztus 1-vel veszi át tőlem ezt a szolgálatot, bár a külső beiktatása majd csak valamikor szeptemberben lesz. Tudom, már sokan kezdtetek érte imádkozni. Jó tudni, hogy ő igen számít a jó munkatársakra. Adja Isten, hogy közösségünk életében sok olyan hívő legyen, aki - ahogy egyik hívőnk a napokban

fogalmazott - a mostani zsinati folyamatunkban “egyházközségünk jövőképét meg tudja majd szülni a plébánossal egységben, mert felvállalja a szülés fájdalmait”.

Úgy legyen! Isten vigye végbe a jót, amit elkezdett bennetek.

Még három napig plébánosotok,
Sajgó Szabolcs SJ